

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Головне управління Служби безпеки України у м. Києві та Київській області

Слідче управління

просп. Перемоги, 55/2, м. Київ, 03113, телефон (044) 281-57-17, факс (044) 253-63-02
www.ssbu.gov.ua, e-mail: gusbu_kiv@ssu.gov.ua, Код ЄДРПОУ 20001792

ПОВІДОМЛЕННЯ

про підозру

місто Київ

«__» травня 2023 року

Старший слідчий слідчого управління Головного управління Служби безпеки України у м. Києві та Київській області старший лейтенант юстиції Радь Василь Михайлович, розглянувши матеріали досудового розслідування, відомості про яке внесені до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 22022101110000475 від 07.11.2022, за ознаками кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28 ч. 1 ст. 438, ч. 1 ст. 438 КК України, у зв'язку з наявністю підстав для повідомлення про підозру особі у вчиненні кримінального правопорушення, керуючись ч. 4 ст. 22, п. 6 ч. 2 ст. 40, ст.ст. 111, 112, ст.ст. 276, 277, 278 КПК України,-

ПОВІДОМЛЯЮ:

Васильєву Олександр Олександровичу,
(російською – Васильєв Александр Александрович),
05 квітня 1982 року народження, місце народження:
місто Пермь РФ громадянина Російської Федерації,
військовослужбовець Збройних сил Російської
Федерації, який проживає за адресою: Російська
Федерація, Самарська область, м. Самара та
проходить службу на посаді заступника командира
2-ї мотострілецької роти 1 мотострілецького
батальйону 15 ОМСБр, місце дислокації якої
розташоване за адресою: 443539, Російська
Федерація, Самарська область, Волзький район, смт.
Роцинський, б. 3, кв. 523, -

про підозру у :

- відданні наказу про вчинення жорстокого поводження з цивільним населенням та інших порушень законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України;
- вчиненні жорстокого поводження з цивільним населенням, тобто у

вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 438 КК України.

Досудовим розслідуванням встановлено, що 24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН входять Україна, Російська Федерація та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до частини 4 статті 2 Статуту ООН, усі Члени вказаної організації утримуються в своїх міжнародних відносинах від погрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним із Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 09 грудня 1981 року про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями: № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; № 2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, та № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить Визначення агресії, – встановлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено, що ознаками агресії є застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави, застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не мала, яка є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;

- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;

- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;

- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські та повітряні флоти іншої держави;

- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;

- дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, які мають настільки серйозний характер, що це є рівносильним наведеним вище актам, або її значна участь у них.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року (далі – Декларація) вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканою і не може бути змінена та використана без її згоди.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і Російська Федерація.

Згідно з пунктами 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05 грудня 1994 року рф, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні своє зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язалися утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та Російською Федерацією про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований Російською Федерацією 22 квітня 2004 року), територія Автономної Республіки Крим (далі – АР Крим), м. Севастополя, Донецької і Луганської областей відноситься до території України.

Статтями 1, 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Статті 3, 28 Конституції України передбачають, що людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю. Ніхто не може бути підданий катуванню,

жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню.

Відповідно до статті 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до статей 132–134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим (далі - АР Крим) є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

Відповідно до вимог ч. 1, ч. 2 ст. 2 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ратифікованої Указом Президії Верховної Ради Української РСР «Про ратифікацію Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року про захист жертв війни» від 03.07.1954 (статтею 6 Закону України «Про правонаступництво України» від 12 вересня 1991 року Україна підтверджує свої зобов'язання за міжнародними договорами, укладеними Українською РСР до проголошення незалежності України) (далі – Конвенція), ця Конвенція застосовується до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни. Конвенція також застосовується до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

Згідно ст. 3 Конвенції з особами, які не беруть активної участі в бойових діях, у тому числі з особами зі складу збройних сил, що склали зброю, а також із тими, хто *hors de combat** унаслідок хвороби, поранення, затримання чи з будь-якої іншої причини, поведяться гуманно, без будь-якої ворожої дискримінації, причиною якої слугують раса, колір шкіри, релігія чи вірування, стать, походження чи майновий стан чи будь-які інші подібні критерії.

Із цією метою є забороненими й залишатимуться забороненими будь-коли та будь-де такі діяння стосовно зазначених вище осіб:

- a) насилля над життям й особистістю, зокрема всі види вбивств, завдання каліцтва, жорстоке поводження й тортури;
- b) захоплення заручників;
- c) наруга над людською гідністю, зокрема образливе та принизливе поводження;

d) засудження та застосування покарання без попереднього судового рішення, винесеного судом, який створено належним чином і який надає судові гарантії, визнані цивілізованими народами як необхідні.

Згідно ч. 1 ст. 4 зазначеної Конвенції, особами, що перебувають під захистом цієї Конвенції, є ті, хто в будь-який момент та за будь-яких обставин опиняються, у разі конфлікту чи окупації, під владою сторони конфлікту або окупаційної держави, громадянами яких вони не є.

У разі збройного конфлікту, який не має міжнародного характеру й виникає на території однієї з Високих Договірних Сторін, кожна сторона конфлікту зобов'язана застосовувати як мінімум такі положення:

Відповідно до ч. 1, ч. 2, ч. 3 ст. 6 зазначеної Конвенції, вона повинна застосовуватися з самого початку будь-якого конфлікту або окупації, зазначених у статті 2-й цієї Конвенції. На території сторін конфлікту застосування Конвенції припиняється після загального припинення бойових дій. На окупованій території застосування цієї Конвенції припиняється через рік після загального припинення бойових дій.

Відповідно до ч. 1 ст. 16 зазначеної Конвенції, поранені та хворі, а також інваліди та вагітні жінки перебувають під особливим захистом і користуються особливим шануванням.

Відповідно до ст. 31 Конвенції, жодний примус фізичного чи морального порядку не може застосовуватися до осіб, які перебувають під захистом, зокрема з метою отримання від них або від третіх осіб якихось відомостей.

Крім того, ст. 32 Конвенції визначає, що високі Договірні Сторони спеціально дають згоду на те, що їм забороняється застосування будь-яких заходів, які можуть завдати фізичних страждань або призвести до знищення осіб, що перебувають під захистом, які є під їхньою владою. Ця заборона поширюється не лише на вбивства, тортури, тілесні покарання, калічення та медичні чи наукові дослідження, які не викликані потребою лікування особи, що перебуває під захистом, а й на будь-яке інше brutальне поводження з боку як цивільних, так і військових властей.

У ст. 147 Конвенції зазначається, що серйозні порушення, про які йдеться в попередній статті, становлять такі порушення, що охоплюють такі дії, якщо їх здійснено проти осіб або власності, які перебувають під захистом цієї Конвенції: умисне вбивство, тортури або нелюдяне поводження, зокрема біологічні експерименти, які умисно спричинять великі страждання чи серйозні травми тілу чи здоров'ю, нелегальна депортація чи переведення або нелегальне ув'язнення особи, що перебуває під захистом, примушення особи, що перебуває під захистом, служити в збройних силах ворожої держави, або умисне відбирання в особи, що перебуває під захистом, прав на справедливий і офіційний судовий процес, рекомендований цією Конвенцією, захоплення полонених і широкомасштабне руйнування і привласнення власності, не виправдане військовою необхідністю, і здійснюване незаконним чином і безцільно.

Відповідно до ст. 1 Конвенції проти катувань та інших жорстоких, нелюдських або таких, що принижують гідність, видів поводження і покарання, яка ратифікована із застереженнями Указом Президії ВР № 3484-XI (3484-11) від

26.01.1987 (далі - Конвенція проти катувань), термін "катування" означає будь-яку дію, якою будь-якій особі навмисне заподіюються сильний біль або страждання, фізичне чи моральне, щоб отримати від неї або від третьої особи відомості чи визнання, покарати її за дії, які вчинила вона або третя особа чи у вчиненні яких вона підозрюється, а також залякати чи примусити її або третю особу, чи з будь-якої причини, що ґрунтується на дискримінації будь-якого виду, коли такий біль або страждання заподіюються державними посадовими особами чи іншими особами, які виступають як офіційні, чи з їх підбурювання, чи з їх відома, чи за їх мовчазної згоди. В цей термін не включаються біль або страждання, що виникли внаслідок лише законних санкцій, невіддільні від цих санкцій чи спричиняються ними випадково.

Також, згідно ст. 4 Конвенції проти катувань кожна держава-сторона забезпечує розглядання всіх актів катування згідно з її кримінальним законодавством як злочини. Те саме стосується спроби піддати катуванням та тих дій будь-якої особи, що являють собою співучасть у катуванні. Кожна держава-сторона встановлює відповідні покарання за такі злочини з урахуванням їх тяжкого характеру.

Стаття 16 Конвенції проти катувань вказує, що кожна держава-сторона зобов'язується запобігати на будь-якій території, що перебуває під її юрисдикцією, іншим актам жорстокого, нелюдського і такого, що принижує гідність, поводження й покарання, що не підпадають під визначення катування, викладеного у статті 1, коли такі акти здійснюються державними чи посадовими особами або іншими особами, що виступають як офіційні, чи з їх підбурювання, чи з їх відома, чи з їх мовчазної згоди. Зокрема, зобов'язання, що містяться в статтях 10, 11, 12 та 13, застосовуються із заміною посилань на катування посиланнями на інші форми жорстокого, нелюдського або такого, що принижує гідність, поводження й покарання.

Також, статтею 51 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 8 червня 1977 року (протокол ратифіковано із заявою Указом Президії Верховної Ради УРСР N 7960-XI (7960-11) від 18.08.1989) (далі Додатковий протокол I до Женевських конвенцій) передбачено, що цивільне населення й окремі цивільні особи користуються загальним захистом від небезпек, що виникають у зв'язку з воєнними операціями. З метою здійснення цього захисту, на доповнення до інших застосовуваних норм міжнародного права, за всіх обставин слід додержувати таких норм.

Цивільне населення як таке, а також окремі цивільні особи не повинні бути об'єктом нападів. Заборонено акти насильства чи загрози насильства, що мають головною метою тероризувати цивільне населення.

Цивільні особи користуються захистом, передбаченим цим розділом, за винятком окремих випадків і на такий період, поки вони беруть безпосередню участь у воєнних діях.

Заборонено напади на цивільне населення або на окремих цивільних осіб у порядку репресалій.

Присутність або пересування цивільного населення або окремих цивільних осіб не повинні використовуватись для захисту певних пунктів або районів від воєнних дій, зокрема у спробах захистити воєнні об'єкти від нападу або прикрити воєнні дії, сприяти чи перешкодити їм. Сторони, що перебувають у конфлікті, не повинні направляти пересування цивільного населення або окремих цивільних осіб з метою спробувати захистити воєнні об'єкти від нападу чи прикрити воєнні операції.

Будь-яке порушення цих заборон не звільняє сторони, що перебувають у воєнному конфлікті, від їх правових зобов'язань щодо цивільного населення й цивільних осіб, у тому числі від зобов'язань вживати запобіжних заходів, передбачених у ст. 57 Додаткового протоколу I до Женевських конвенцій.

Крім того, ст. 75 Додаткового протоколу I до Женевських конвенцій встановлено, що тією мірою, якою їх торкається ситуація, зазначена у статті 1 цього Протоколу, з особами, які перебувають під владою сторони, що бере участь у конфлікті, і не користуються сприятливим ставленням згідно з Конвенціями (995_151, 995_152, 995_153, 995_154) або згідно з цим Протоколом, за всіх обставин поведуться гуманно, і вони, як мінімум, користуються захистом, передбаченим у цій статті, без будь-якої несприятливої різниці, заснованої на ознаках раси, кольору шкіри, статі, мови, релігії чи віросповідання, політичних або інших переконань, національного чи соціального походження, майнового стану, народження чи іншого статусу або на яких-небудь інших подібних критеріях. Кожна сторона має з повагою ставитися до особи, честі, переконань та релігійних обрядів усіх таких осіб.

Заборонені й будуть залишатися забороненими в будь-який час і в будь-якому місці такі дії, незалежно від того, чиняться вони представниками цивільних чи воєнних органів:

а) насильство над життям, здоров'ям і фізичним та психічним станом осіб, зокрема:

а.1) вбивство;

а.2) катування всіх видів - фізичні чи психічні;

а.3) тілесні покарання;

а.4) каліцтво;

б) знущання над людською гідністю, зокрема, принижуюче й образливе поведження, примус до проституції чи непристойне посягання в будь-якій його формі;

с) взяття заручників;

д) колективне покарання; і

е) погрози вчинити будь-яку з вищезазначених дій.

Будь-яка особа, що піддається арешту, затриманню або інтернуванню за дії, пов'язані зі збройним конфліктом, має бути невідкладно проінформована зрозумілою їй мовою про причини вжиття таких заходів, за винятком випадків арешту або затримання за кримінальні правопорушення. Такі особи повинні бути звільнені у найкоротший строк і в будь-якому разі, як тільки обставини, що виправдовують арешт, затримання чи інтернування, стали недійсними.

Також, відповідно до ст. 8 Статуту внутрішньої служби збройних сил російської федерації, затвердженого указом президента російської федерації № 1495 від 10 листопада 2007 (далі Статут), відповідно до законодавства російської федерації зміст та обсяг прав, обов'язків та відповідальності військовослужбовців, залежать від того, перебувають вони при виконанні обов'язків військової служби чи ні. Військовослужбовець вважається таким, що виконує обов'язки військової служби у випадках, зокрема, участі у бойових діях, виконання завдань в умовах надзвичайного стану та військового стану, а також в умовах збройних конфліктів. Військовослужбовці, які є іноземними громадянами, беруть участь у виконанні завдань в умовах військового стану, а також в умовах збройних конфліктів відповідно до загальновизнаних принципів і норм міжнародного права, міжнародних договорів російської федерації та законодавства російської федерації та виконання наказу (наказу) або розпорядження, відданого командиром (начальником).

Згідно із ст. 16. Статуту військовослужбовець у службовій діяльності керується Конституцією російської федерації, федеральними конституційними законами, федеральними законами, загальновійськовими статутами та іншими нормативними правовими актами Російської Федерації. Захист державного суверенітету і територіальної цілісності Російської Федерації, забезпечення безпеки держави, відбиття збройного нападу, а також виконання завдань відповідно до міжнародних зобов'язань Російської Федерації складають сутність військового обов'язку, який зобов'язує військовослужбовця, зокрема, дотримуватися загальновизнаних принципів і норм міжнародного права та міжнародні договори російської федерації.

Разом з цим, ст. 22. Статуту передбачає обов'язок військовослужбовця знати і дотримуватися норм міжнародного гуманітарного права, правила поведіння з пораненими, хворими, особами, які зазнали аварії корабля, медичним персоналом, духовними особами, цивільним населенням в районі бойових дій, а також з військовополоненими.

Також, відповідно до ст. 34. Статуту за своїм службовим становищем і військовим званням одні військовослужбовці стосовно інших можуть бути начальниками або підлеглими. Начальник має право віддавати підлеглому накази та вимагати їх виконання. Він повинен бути для підлеглого прикладом тактовності, витриманості і не повинен допускати фамільярності та упередженості щодо нього. За дії, що принижують честь і гідність підлеглого, відповідає начальник. Підлеглий зобов'язаний беззаперечно виконувати накази начальника.

Згідно із ст. 39. Статуту наказ - розпорядження командира (начальника), звернене до підлеглих і потребує обов'язкового виконання певних дій, дотримання тих чи інших правил або встановлює будь-який порядок, положення. Наказ командира (начальника) повинен бути виконаний беззаперечно, точно і вчасно. Також, відповідно до ст. 44. командир (начальник) несе відповідальність за відданий наказ (наказ) та його наслідки, за відповідність змісту наказу вимогам статті 41 цього Статуту та за неприйняття заходів щодо забезпечення його виконання.

Також, ст. 70. Статуту передбачає, що військовослужбовці повинні бути ввічливими по відношенню до цивільного населення, проявляти особливу увагу до інвалідів, людей похилого віку, жінок і дітей, сприяти захисту честі та гідності громадян, а також надавати їм допомогу при нещасних випадках, пожежах та інших надзвичайних ситуаціях природного та техногенного характеру

Разом з цим, ст. 77. Статуту вказує, що командир (начальник) зобов'язаний безпосередньо керувати бойовою підготовкою підлеглих військовослужбовців. Командир (начальник) під час бойової підготовки зобов'язаний організувати правове навчання підлеглих військовослужбовців, спрямоване на засвоєння ними встановленого правового мінімуму та норм міжнародного гуманітарного права. Під час виконання бойових завдань військовою частиною (підрозділом) командир (начальник), керуючись вимогами бойових статутів, повинен вживати заходів щодо дотримання норм міжнародного гуманітарного права, а винних у їхньому порушенні притягувати до дисциплінарної відповідальності. При цьому у разі виявлення у діях (бездіяльності) підлеглих ознак складу злочину командир військової частини відповідно до законодавства російської федерації порушує кримінальну справу.

Згідно з ст. 83. Статуту командир (начальник) зобов'язаний удосконалювати особисту професійну підготовку та методи управління військовою частиною (підрозділом), зокрема, знати нормативні правові акти російської федерації в межах встановленого правового мінімуму, норми міжнародного гуманітарного права і діяти у суворій відповідності з ними, а також вимагати від підлеглих їх дотримання.

Упродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади російської федерації та службових осіб з числа керівництва збройних сил російської федерації (далі – зс рф), досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Мотивами зазначеного умислу стали євроінтеграційний курс розвитку України, підготовка до підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії та їхніми державами-членами, які були розцінені представниками влади і зс рф як безпосередня загроза економічним та геополітичним інтересам рф, що сприятиме втраті впливу над політичними процесами в Україні та позбавить контролю над її економічною діяльністю, призведе до поглиблення співпраці України з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації та можливої денонсації угод щодо тимчасового розташування чорноморського флоту рф на території України – в АР Крим та м. Севастополі.

Свою злочинну мету співучасники з числа представників влади та зс рф вирішили досягти шляхом розв'язання та ведення агресивної війни проти України з використанням підпорядкованих підрозділів і військовослужбовців зс

рф, у тому числі дислокованих на підставі міжнародних угод на території АР Крим і м. Севастополя, а також залучення до виконання злочинного плану інших осіб, у тому числі громадян України та рф, створення і фінансування не передбачених законом збройних формувань та вчинення інших злочинів.

При цьому вони усвідомлювали, що такі протиправні дії призведуть до порушення суверенітету і територіальної цілісності України, незаконної зміни меж її території та державного кордону, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, передбачали і прагнули їх настання.

З метою реалізації вказаного умислу впродовж 2013 року на території рф службові особи генерального штабу збройних сил російської федерації (далі – зс рф), на виконання наказів та під безпосереднім керівництвом представників влади та службових осіб зс рф, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, розробили злочинний план, яким передбачалося досягнення військово-політичних цілей рф, які, на думку співучасників, були прямо пов'язані з необхідністю незаконної окупації та подальшої анексії АР Крим, м. Севастополя та південно-східних регіонів України та, поряд із застосуванням політичних, дипломатичних, економічних та інформаційних заходів, використання протестного потенціалу населення південно-східних регіонів України для організації сепаратистських референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

Ураховуючи, що територія АР Крим та м. Севастополя мала найбільше військово-стратегічне значення для представників влади та зс рф серед інших територій України, які були об'єктом їх злочинного посягання, а також те, що на вказаній території дислокувалися підрозділи чорноморського флоту російської федерації (далі – чф рф), це сприяло найбільш прихованому використанню регулярних військ зс рф поряд з іншими елементами гібридної війни, а тому ведення гібридної війни проти України співучасники злочинного плану вирішили розпочати на території півострова Крим.

Для ефективною реалізації плану вирішено залучити військовослужбовців зс рф, співробітників інших силових відомств рф, представників влади, інших громадян рф та України. Крім того, з цією ж метою, представниками влади рф створено та озброєно іррегулярні незаконні збройні формування, озброєні банди та групи найманців, якими керували офіцери спецслужб і зс рф.

Так, починаючи з 20 лютого 2014 року для реалізації вищезазначеного умислу, з метою блокування та захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури для забезпечення військової окупації та подальшої анексії рф території АР Крим і м. Севастополя, на територію суверенної держави Україна, а саме АР Крим і м. Севастополь, здійснено вторгнення військовим, морським та повітряним транспортом окремих підрозділів зс рф.

У подальшому військовослужбовцями зс рф здійснено захоплення будівель центральних органів влади АР Крим та встановлено контроль над їхньою діяльністю з метою забезпечення прийняття вигідних та необхідних для рф рішень. Крім того здійснено блокування автошляхів, захоплення аеропортів та транспортних підприємств, військових частин Збройних Сил України (далі

ЗСУ), пошкодження та знищення військового майна, що має важливе оборонне значення для України.

Відтак всупереч міжнародному правопорядку, з нехтуванням державного суверенітету та територіальної цілісності України, починаючи з 20 лютого 2014 року, представниками влади рф і службовими особами зс рф розпочато збройне вторгнення регулярних військ рф на територію України з метою зміни меж території та державного кордону України, на порушення порядку, встановленого Конституцією України, та військової окупації території АР Крим і м. Севастополя.

Також представниками влади і зс рф вчинялися дії щодо зміни меж території та державного кордону України на іншій території України.

Так, вказаними особами у березні – квітні 2014 року організовувалися та проводилися антиурядові протестні акції, найбільш масові з яких – у Луганській, Донецькій, Харківській, Дніпропетровській, Запорізькій, Миколаївській, Херсонській та Одеській областях з метою поширення сепаратистських проросійських гасел та здійснення силового захоплення адміністративних будівель органів державної влади для послідууючої організації незаконних референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

З метою гарантованого досягнення указаних цілей та створення видимості того, що в Україні триває внутрішній конфлікт, представники влади та зс рф вирішили створити на її території терористичні організації, які поряд із основною функцією – здійснення терористичної діяльності, створювали враження діяльності в межах Донецької та Луганської областей опозиційних сил, які нібито від імені та за цілковитої підтримки місцевого населення відстоюють їх право на самовизначення та незалежність, що прямо суперечить Конституції України та нормам міжнародного права.

Так, під безпосереднім керівництвом та контролем невстановлених на цей час представників влади та зс рф, 07 квітня 2014 року на території Донецької області України створено терористичну організацію «Донецька народна республіка» (далі – «ДНР»), а 27 квітня 2014 року на території Луганської області України – терористичну організацію «Луганська народна республіка» (далі – «ЛНР»), у складі яких утворені незаконні збройні формування, які функціонують і по теперішній час.

Контроль та координація діяльності цих терористичних організацій, як і їх фінансове та матеріальне забезпечення, у тому числі зброєю, боєприпасами, військовою технікою, здійснюється представниками влади та зс рф.

Основними завданнями учасників указаних терористичних організацій є насильницьке повалення конституційного ладу, захоплення державної влади в Україні, зміна меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, шляхом застосування зброї, вчинення терористичних актів – здійснення вибухів, підпалів та інших дій, які створюють небезпеку для життя та здоров'я людини, загрозу заподіяння значної майнової шкоди та настання інших тяжких наслідків.

Незаконні збройні формування терористичних організацій «ДНР» і «ЛНР», іррегулярні збройні формування рф та військовослужбовці зс рф чинять

збройний опір Україні у відновленні територіальної цілісності та забезпеченні правопорядку, при цьому учасники політичного блоку вказаних терористичних організацій, за підтримки та сприяння представників влади рф під виглядом органів державної влади, створили окупаційні адміністрації російської федерації, які забезпечують подальшу окупацію та здійснюють управління вказаними територіями на місцевому рівні.

Оскільки окупація АР Крим і м. Севастополя, частини Донецької і Луганської областей України не принесла бажаних результатів у вигляді встановлення впливу над політичними та економічними процесами в Україні, відмови України від співпраці з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації, та відмови від євроінтеграційного курсу розвитку країни, вищим політичним і військовим керівництвом рф вирішено перейти до наступного етапу збройної агресії проти України, розв'язаної ще з лютого 2014 року, а саме до повномасштабного вторгнення на територію України із застосуванням зс та інших військових формувань рф.

З листопада 2021 року представники влади та зс рф, з метою підготовки до повномасштабного нападу на Україну, організували перекидання підрозділів зс рф та інших військових формувань РФ до кордонів України, що пояснювалося запланованими спільними російсько-білоруськими навчаннями «Союзна рішучість-2022», які розпочалися 10 лютого 2022 року.

Станом на 8 лютого 2022 року вздовж усього кордону з Україною з боку рф, Республіки Білорусь та тимчасово окупованих територій України зосереджено 140 тис. військових рф, включаючи повітряний та морський компонент.

З метою створення приводів для ескалації воєнного конфлікту і здійснення спроби виправдання своєї агресії перед громадянами російської федерації та світовою спільнотою, представниками влади та зс рф розроблено окремий план, який передбачав вчинення дій, спрямованих на введення в оману і залякування громадян рф та мешканців тимчасово окупованих територій України, а також вчинення провокацій, які полягали у імітації нападів і вогневих ударів, вчинених нібито підрозділами ЗСУ по території рф та тимчасово окупованим територіям України.

Одночасно із зазначеним передбачалося визнання керівництвом рф «Донецької народної республіки» і «Луганської народної республіки» незалежними державами та отримання від них звернення з запитом про надання військової підтримки, яка викликана нібито агресією Збройних Сил України.

На виконання зазначених намірів, 15 лютого 2022 року державна дума російської федерації звернулася до президента російської федерації з проханням визнати незалежність «самопроголошених донецької та луганської народних республік».

18 лютого 2022 року керівниками російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей повідомлено про проведення евакуації місцевого населення тимчасово окупованих територій України до Ростовської області, що пояснювалося

вигаданими застереженнями про те, що Збройні Сили України мають намір атакувати тимчасово окуповані території та здійснити їх силове повернення під контроль України.

19 лютого 2022 року вказаними особами було оголошено так звану загальну мобілізацію жителів тимчасово окупованих територій Донецької та Луганської областей.

21 лютого 2022 року керівники російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей звернулися до президента російської федерації з проханням визнати незалежність так званих донецької та луганської народних республік.

В цей же день, президент російської федерації скликав позачергове засідання ради безпеки російської федерації, де обговорено питання щодо доцільності визнання незалежності донецької та луганської народних республік.

Службові особи з числа вищого керівництва рф, які входять до складу ради безпеки рф, публічно підтримали звернення державної думи рф та заявили про необхідність визнання президентом рф незалежності «донецької народної республіки» та «луганської народної республіки».

Цього ж дня президент російської федерації підписав указ про визнання незалежності донецької народної республіки та луганської народної республіки.

22 лютого 2022 року президент російської федерації підписав з керівниками російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях донецької та луганської областей договори про дружбу, співробітництво та взаємну допомогу, які в той же день ратифіковані державною думою та радою федерації рф.

В цей же день президент російської федерації, реалізуючи злочинний план, з метою надання видимості законності дій по нападу на Україну, направив до ради федерації рф звернення про використання збройних сил РФ за межами РФ, яке було задоволено.

23 лютого 2022 року керівники російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей звернулися до президента російської федерації з проханням надати допомогу у відбитті надуманої ними воєнної агресії «українського режиму щодо населення» так званих Донецької та Луганської народних республік.

24 лютого 2022 року о 5 годині президент російської федерації оголосив рішення про початок військової операції в Україні.

У подальшому, цього ж дня, збройними силами рф, які діяли за наказом керівництва рф і зс рф, віроломно здійснено пуски крилатих та балістичних ракет по аеродромам, військовим штабам і складам ЗСУ та цивільним об'єктам, а також підрозділами зф та інших військових формувань рф здійснено широкомасштабне вторгнення на територію суверенної держави Україна.

У період із 5 години 24 лютого 2022 року та до цього часу підрозділи зс та інших військових формувань рф здійснюють спроби окупації українських міст, які супроводжуються бойовим застосуванням авіації, артилерійськими та ракетними ударами, а також застосуванням броньованої техніки та іншого озброєння. При цьому вогневі удари здійснюються по об'єктам, які захищені

нормами міжнародного гуманітарного права, чим розпочали активну фазу ведення агресивної війни проти України.

Крім того співучасники з числа представників влади рф та зс рф розпочавши 24.02.2022 року вторгнення на територію України, прийняли рішення про вчинення дій, спрямованих на окупацію території України.

У зв'язку з чим, Указом Президента України «Про введення воєнного стану в Україні» від 24.02.22 № 64/2022 в Україні введено воєнний стан з 05 год. 30 хв. 24 лютого 2022 року строком на 30 діб, який в подальшому був продовжений і триває по теперішній час.

Для реалізації злочинного наміру щодо спроб окупації території України, серед інших був залучений військовий підрозділ зс рф, в якому проходить службу військовослужбовець зс рф Васильєв Олександр Олександрович, 05 квітня 1982 року народження, а саме військової частини № 90600 - 15-ої окремої мотострілецької бригади 2-ої гвардійської загальновійськової армії Центрального військового округу зс рф (надалі – 15 ОМСБр), яка дислокована за адресою: 443539, російська федерація, самарська область, волзький район, смт. роцинський.

У свою чергу громадянин рф Васильєв О.О., військовослужбовець зс рф, з військовим званням майор, заступник командира 2-ї мотострілецької роти 1 мотострілецького батальйону 15 ОМСБр, діючи умисно, усвідомлюючи, що агресія проти України та її жителів організована і здійснюється представниками влади та зс рф, які діють в порушення вищевказаних нормативних правових актів, виконуючи злочинні накази, у складі підрозділу у якому він проходив військову службу приймав безпосередню участь у актах збройної агресії на території села Богданівка Броварського району Київської області.

Так, встановлено, що в період з 24 лютого по 30 березня 2022 року, перебуваючи на території України, Васильєв О.О., обіймаючи посаду заступника командира 2-ї мотострілецької роти 1 мотострілецького батальйону 15 ОМСБр, з метою швидкого захоплення села Богданівка та подальшої його окупації для укріплення в ньому зс рф, користуючись своїми владними повноваженнями та можливостями, віддавав злочинні накази підпорядкованим військовослужбовцям зс рф, щодо інших порушень законів та звичаїв війни, на території села Богданівка, а саме катування (тортур) цивільного населення.

При цьому, Васильєв О.О. та Булгаков О.С., як офіцери та військові командири, що протягом тривалого часу перебували на службі у зс рф, були обізнані із законами та звичаями війни, передбаченими та закріпленими, зокрема, в положеннях міжнародного законодавства, тобто віддаючи вказані накази підпорядкованим військовослужбовцям та контролюючи їх виконання, останні чітко усвідомлювали їх злочинний характер.

Так, встановлено, що 24.03.2022 у денний час доби, більш точного часу в ході досудового розслідування встановити не вбачається можливим, потерпілий Миколаєнко С.М. перебував у лісосмузі неподалік від спілки садівницьких товариств масиву "Богданівський", що знаходиться у с. Богданівка Броварського району Київської області (координати згідно Google maps: 50.6363982,

31.0052885), а саме разом із іншими цивільними особами копав бліндаж для подальшого його використання військовослужбовцями ЗСУ.

Перебуваючи на вказаному місці був виявлений двома невстановленими військовослужбовцями зс рф, матеріали щодо яких виділені в окреме провадження, які з метою його затримання здійснили постріл з невстановленої вогнепальної автоматичної зброї в стегно правої ноги, після чого один із військовослужбовців зс рф підійшов до потерпілого Миколаєнка С.М. та схопивши його за одягу, потягнув до бліндажу. Після проведення огляду ділянки місцевості, де був викопаний бліндаж, два невстановлених військовослужбовці зс рф, матеріали щодо яких виділені в окреме провадження, зв'язали руки потерпілому Миколаєнку С.М., з метою подавлення волі та спроможності останнього до опору, здійснили затримання останнього, потягнули потерпілого Миколаєнка С.М. до броньованої машини за типом БМП, яка перебувала на узбіччі дороги біля спілки садівницьких товариств масиву "Богданівський", що знаходиться у с. Богданівка Броварського району Київської області.

Після чого, без розриву у часовому проміжку, вищевказаними військовослужбовцями зс рф потерпілого Миколаєнка С.М. доставлено до одного з приміщень Богданівської загальноосвітньої школи I-III ступенів, яка знаходиться за адресою: с. Богданівка Броварського району Київської області, вул. Богдана Хмельницького, 148, де на той час вже перебували Булгаков О.С. та Васильєв О.О.

На території зазначеної школи потерпілого Миколаєнка С.М. утримували у період з 24.03.2022 по 29.03.2022 з метою допиту щодо отримання інформації на користь окупаційних військ, а саме, щодо причин його місцезнаходження біля бліндажу, співробітництва з військовими ЗСУ, розташування позицій ЗСУ, де він не мав бажання знаходитись та не мав можливості вільно залишити вказане місце, разом з цим, в період з 24.03.2022 по 27.03.2022 потерпілому Миколаєнку С.М. не давали їжу та воду та утримували із зв'язаними за спиною руками.

При цьому, всупереч положень ст. 1 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни у приміщенні вказаної вище школи невстановлені в ході досудового розслідування військовослужбовці зс рф, матеріали щодо яких виділені в окреме провадження, попередньо не обробивши потерпілому Миколаєнку С.М. кульове поранення правої ноги, яке він отримав за вказаних вище обставинах, неналежним чином здійснили перев'язку рани, повідомивши потерпілому про навмисність своїх дій з метою подальшого загношення рани та завдання потерпілому Миколаєнку С.М. страждань.

Так, 25.03.2022 близько 14 години 00 хвилин до приміщення в якому утримували потерпілого Миколаєнка С.М. увійшли військовослужбовці зс рф Булгаков О.С. та Васильєв О.О., які за попередньою змовою між собою, та з метою реалізації свого протиправного умислу, спрямованого на застосування катування (тортур) щодо цивільної особи, почали допит потерпілого Миколаєнка С.М. з метою отримання інформації на користь окупаційних військ, а саме, щодо причин його місцезнаходження біля бліндажу, співробітництва з

військовими ЗСУ, розташування позицій ЗСУ. На що Миколаєнко С.М. повідомив, що є цивільною особою, на місці, де його схопили, опинився випадково, бо згодився допомогти односельцям зібрати дрова за їжу.

При цьому, не отримавши від потерпілого Миколаєнка С.М. потрібної інформації, військовослужбовці зс рф Булгаков О.С. та Васильєв О.О., віддали наказ невстановленим військовослужбовцям зс рф, матеріали щодо яких виділені в окреме провадження, на вбивство потерпілого, після чого покинули місце подій.

Проте беручи до уваги поранення і ненадання належної медичної допомоги, що зумовлене зараженням від кульового поранення на правій нозі, яке могло бути причиною настання смерті, невстановлені військовослужбовці зс рф вирішили не вбивати Миколаєнка С.М. та залишили останнього в такому стані, чим заподіяли останньому сильного фізичного болю та страждань.

В подальшому, 26.03.2022 близько 10 години 00 хвилин, продовжуючи реалізацію свого протиправного умислу, Булгаков О.С. та Васильєв О.О., за попередньою змовою групою осіб, увійшли до кімнати в якій утримували потерпілого Миколаєнка С.М. та повторно почали допит з метою отримання інформації на користь окупаційних військ, а саме, щодо причин його місцезнаходження біля бліндажу, співробітництва з військовими ЗСУ, розташування позицій ЗСУ, що супроводжувалося застосуванням катування (тортур) потерпілого невстановленими військовослужбовцями зс рф, матеріали щодо яких виділені в окреме провадження, на виконання відданих наказів Булгакова О.С. та Васильєва О.О. та під їх контролем, які полягали у нанесенні ударів прикладом автомату по правій руці, спричиненням порізу ножом правої руки, також удушенням потерпілого шляхом постановки ноги на шию потерпілого, чим заподіяли сильного фізичного болю, при цьому принижуючи честь та гідність особи, застосовуючи до потерпілого нецензурну лайку та приниження.

Крім того, 26.03.2022 близько 11 години 00 хвилин, перебуваючи у тому ж місці, військовослужбовець зс рф Васильєва О.О., проводивши допит потерпілого Миколаєнка С.М., та не отримуючи від нього необхідної інформації, вирішив вчинити катування (тортури) потерпілому Миколаєнку С.М. особисто.

Так, реалізуючи свій умисний, протиправний умисел, спрямований на спричинення катування (тортур) потерпілому Миколаєнку С.М., військовослужбовець зс рф Васильєв О.О. здійснив один постріл в середній палець лівої руки потерпілого Миколаєнка С.М. з невстановленої досудовим розслідуванням травматичної зброї, чим заподіяв останньому сильного фізичного болю, при цьому принижуючи честь та гідність особи, застосовуючи до потерпілого нецензурну лайку та приниження.

Після закінчення допиту, військовослужбовець зс рф Булгаков О.С. повторно віддав наказ невстановленим військовослужбовцям зс рф, матеріали щодо яких виділені в окреме провадження, вбити потерпілого Миколаєнка С.М., однак останні усвідомлювали настання смерті потерпілого у зв'язку із нанесенням тілесних ушкоджень, втратою крові та бажаючи настання таких наслідків із супроводженням сильного фізичного страждання, залишили

потерпілого із зав'язаними руками в приміщенні, де здійснювався допит.

Своїми умисними діями, які виразились у відданні наказу на здійснення катування (тортур) Миколаєнка С.М. з метою отримання інформації на користь окупаційних військ, усвідомлюючи суспільно небезпечний характер своїх дій, передбачаючи суспільно небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, військослужбовець зс рф Васильєв О.О. вчинив жорстоке поводження з цивільним населенням та в подальшому віддаючи наказ на умисне вбивство Миколаєнка С.М., усвідомлюючи суспільно небезпечний характер своїх дій, передбачаючи суспільно небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, військослужбовець зс рф Васильєв О.О. порушив вимоги ст.ст. 3, 31, 32, 147 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12 серпня 1949 року та ст.ст. 51, 52, 75 Додаткового протоколу I Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів.

Крім того, своїми умисними діями, що виразились у здійсненні катування (тортур) Миколаєнка С.М., шляхом завдання останньому тілесних ушкоджень з метою отримання інформації на користь окупаційних військ, усвідомлюючи суспільно небезпечний характер своїх дій, передбачаючи суспільно небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, військослужбовець зс рф Васильєв О.О. вчинив жорстоке поводження з цивільним населенням, чим порушив вимоги ст.ст. 3, 31, 32, 147 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12 серпня 1949 року та ст.ст. 51, 52, 75 Додаткового протоколу I Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів.

Таким чином, Васильєв О.О., підозрюється у:

- відданні наказу про вчинення жорстокого поводження з цивільним населенням та інших порушень законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України;
- вчиненні жорстокого поводження з цивільним населенням, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 438 КК України.

Підозрюваному Васильєву О.О. роз'яснюються його права згідно ст. 42 КПК України:

Підозрюваний має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені Кримінальним процесуальним Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження;

на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених Кримінальним процесуальним Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, обвинувачення або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри, обвинувачення чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 КПК України, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 КПК України;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому КПК України;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилися;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, обвинувачений, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустріч з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк - заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду;

4) надавати достовірну інформацію представнику персоналу органу пробації, необхідну для підготовки досудової доповіді.

На всіх стадіях кримінального провадження потерпілий має право примиритися з підозрюваним, обвинуваченим і укласти угоду про примирення. У передбачених законом України про кримінальну відповідальність та цим Кодексом випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження.

Підозрюваному, обвинуваченому вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням особою, яка здійснює таке повідомлення.

Права мені роз'яснені і зрозумілі. Пам'ятку про процесуальні права та обов'язки підозрюваного отримав.

Пам'ятку отримав: « » 2023 року /

Повідомлення склав:

Старший слідчий слідчого управління
Головного управління Служби безпеки України
у м. Києві та Київській області
старший лейтенант юстиції

Радь В.М.

«ПОГОДЖЕНО»

Прокурор у кримінальному провадженні -
прокурор Фастівської окружної прокуратури
Київської області

Борисова Є.Д.